

KAPITOLA 1

Byla jsem tu dva týdny a už počtvrté mě bolela hlava. Jak jen něco takového vysvětlím princí? Jako by nestačilo, že téměř každá ze zbývajících dívek byla Druhá. Jako by se mé komorné už dost nenadřely ve snaze dát do pořádku mé hrubé ruce. Jednoho dne mu budu muset říct o těch záchvatech nevolnosti, co se mě zmocňují zcela bez varování. Pokud si mě tedy někdy všimne.

Královna Abby seděla na opačném konci Dámského salónu, skoro jako by se dívkám chtěla úmyslně vyhnout. Podle mírného chladu, který z ní vyzařoval, jsem nabyla dojmu, že pokud jde o ni, nejsme tu tak úplně vítány.

Natáhla ruku ke své komorné, která jí dokonale opilovala nehty. Ale i přes veškeré hýčkání vypadala královna podrážděně. Nechápala jsem to, ale snažila jsem se nesoudit. Možná že by i mně zkamenělo srdce, kdybych přišla o manžela tak mladá. Šťěstí, že si ji Porter Schreave, bratranec jejího zesnulého muže, vzal a ona mohla zůstat královnou.

Pozorovala jsem ostatní dívky v salónu. Gillian byla Čtvrtá jako já, ovšem Čtvrtá jak se patří. Oba její rodiče byli šéfkuchaři a vzhledem k tomu, jak popisovala naše jídla, jsem vytušila, že se vydá stejnou cestou. Leigh a Madison studovaly veterinu a chodily do stájí, kdykoli to měly povolené.

Věděla jsem, že Nova je herečka a že má zástupy oddaných fanoušků, kteří by si ji přáli vidět na trůnu. Uma byla gymnastka a její drobounká postava působila ladným dojmem, dokonce i když se nehýbala. Některé Druhé si ještě ani žádné povolání nezvolily. Říkala jsem si, že kdyby za mě někdo platil účty, krmil mě a postaral se o to, abych měla střechu nad hlavou, nejspíš bych si s tím taky nedělala starosti.

Masírovala jsem si bolavý spánek a cítila, jak se mi poprasaná kůže a mozoly třou o čelo. Nechala jsem toho a podívala se na své rozbité ruce.

Nikdy mě nebude chtít.

Zavřela jsem oči a představila si ten moment, kdy jsem prince Clarksona potkala poprvé. Vybavil se mi pevný stisk jeho ruky, když mi ji podával. Díkybohu že mi komorné nachystaly krajkové rukavice, jinak by mě dost možná na místě poslal domů. Byl klidný, zdvořilý a inteligentní. Přesně takový, jaký by měl princ být.

Během těch posledních dvou týdnů jsem si uvědomila, že se moc neusmívá. Jako by se bál, že ho lidé budou soudit za to, že mu něco připadá zábavné. Jak se mu ale rozzářily oči, když ho něco pobavilo! Špinavý blond, světlounce modré oči, pevné držení těla... Byl dokonalý.

Já bohužel ne. Musel ale přece existovat způsob, jak prince Clarksona přimět, aby si mě všimnul.

Milá Adele,

Chvilku jsem pero držela ve vzduchu, bylo mi jasné, že to nemá smysl. A přece.

na palác si zvykám moc dobře. Je hezký. Je mnohem hezčí než hezký, ale asi nedokážu najít ta správná slova. I teplo je tady v Angeles jiné než doma, ale to taky nevím, jak ti popsat. Nebylo by nejlepší, kdybys mohla přijet a všechno to vnímat, vidět a cítit na vlastní kůži? Je tu toho tolik, k čemu se dá přivonět.

Pokud jde o samotnou soutěž, s princem jsem o samotě ještě nestrávil ani vteřinu.

Srdce mi bušilo. Zavřela jsem oči a snažila se soustředit.

Určitě jsi v televizi viděla, že princ Clarkson poslal domů osm dívek, samé Čtvrté a Páté a jednu Šestou. Kromě mě tu jsou už jen dvě Čtvrté a firstka Třetích. Říkám si, jestli se od něj neočekává, že si vybere Druhou. Dávalo by to, myslím, smysl, ale láme mi to srdce.

Mohla bys pro mě něco udělat? Nezeptala by ses mámy a táty, jestli náhodou nemáme nějakého bratrance nebo jiného příbuzného z vyšší kasty? Měla jsem se zeptat, než jsem odjela. Taková informace by se mi asi opravdu hodila.

Začínalo se mi dělat nevolno, občas se mi to stává, když mě rozbolí hlava.

Musím běžet. Mám toho hodně. Brzy znovu napíšu.

Navždy tvá milující sestra,

Amberly

Bylo mi na omdlení. Vložila jsem dopis do již nadepsané obálky a zalepila ji. Znovu jsem si promasírovala spánky s nadějí, že mi snad ten mírný tlak trochu uleví, třebaže se to nikdy nestalo.

„Je všechno v pořádku, Amberly?“ zeptala se Danica.

„Ale ano,“ zalhala jsem. „Asi jsem jenom unavená. Možná se půjdu projít, aby se mi trochu rozproudila krev.“

Usmála jsem se na Danicu s Madeline a vydala se z Dámského salónu na toaletu. Studená voda mi sice zničí make-up, ale třeba se mi udělá lépe. Než jsem tam došla, zatočila se mi zase hlava. Posadila jsem se na jednu z těch malých pohovek, které lemovaly chodby, a opřela hlavu o zeď ve snaze si ji pročistit.

Nedávalo to vůbec smysl. Každý věděl, jak znečištěné jsou vzduch a voda v jižních částech Illey. Dokonce i Druzí, co tam žili, mívali zdravotní problémy. Ale neměly by snad ten čerstvý vzduch, dobré jídlo a bezchybná péče tady v paláci mít nějaké ozdravné účinky?

Když to takhle půjde dál, přijdu o každou příležitost udělat na prince Clarksona dojem. Co když se dnes odpoledne nedostanu na plánovaný kroket? Cítila jsem, jak mi sny proklouzávají mezi prsty. Rovnou se můžu smířit s porážkou. Bude to později míň bolet.

„Co tu děláte?“

Odtrhla jsem se od stěny a uviděla prince Clarksona, jak se na mě dívá.

„Nic, vaše výsosti.“

„Není vám dobře?“

„Je, samozřejmě že je,“ trvala jsem na svém a snažila se vstát. To byla ovšem chyba. Nohy se mi podlomily a spadla jsem na zem.

„Slečno?“ vyslovil a krácel ke mně.

„Omlouvám se,“ zašeptala jsem. „To je tak trapné.“

Vzal mě do náručí. „Zavřete oči, jestli se vám točí hlava. Odnesu vás do nemocničního křídla.“

Jednou to bude zábavná historka pro mé děti: Kdysi mě král nesl přes celý palác, jako bych nevážíla vůbec nic. Líbilo se mi u něj v náručí. Vždycky jsem přemýšlela, jaké to asi je.

„Propána,“ vykřiknul někdo. Otevřela jsem oči a uviděla zdravotní sestřičku.

„Myslím, že omdlela,“ řekl Clarkson. „Nevypadá zraněná.“

„Položte ji tady, prosím, Vaše Výsosti.“

Princ Clarkson mě dal na jednu z mnoha postelí rozesetých kolem a opatrně vytáhnul ruce, na kterých jsem mu ležela. Doufala jsem, že si všimnul vděku v mých očích.

Měla jsem za to, že hned odejde, ale čekal a přihlížel, jak mi sestřička měří tep. „Už jste dnes něco jedla, drahoušku? Vypila jste toho dost?“

„Zrovna jsme došnídali,“ odpověděl za mě.

„Není vám na zvracení?“

„Není. Teda je. Chci říct, že to vážně nic není.“ Doufala jsem, že když to bude znít dostatečně nezávažně, dostanu se ještě na odpolední krocket.

Zatvářila se přísně a laskavě zároveň. „Dovolím si nesouhlasit. Museli vás sem přinést.“

„To se mi stává pořád,“ vyhrkla jsem bezmocně.

„Co tím myslíte?“ naléhala sestřička.

K tomuhle jsem se přiznat nechtěla. Povzdychla jsem si a snažila se přijít na to, jak to vysvětlit. Princ se teď dozví, jak mi život v Hondurague poškodil zdraví.

„Často mě bolí hlava. A někdy z toho mám závratě.“ Polk-

la jsem, nešťastná, co si teď princ pomyslí. „Doma chodím spát o několik hodin dříve než moji sourozenci, díky tomu zvládnou celý den pracovat. Tady je to s odpočinkem náročnější.“

„Mhm. Trápí vás ještě něco kromě bolení hlavy a únavy?“

„Ne, už nic.“

Clarkson popošel ke mně. Doufala jsem, že neuslyší, jak mi tluče srdce.

„Jak dlouho máte tyhle problémy?“

Pokrčila jsem rameny. „Už pár let, možná déle. Dá se říct, že už to u mě je celkem normální.“

Sestřička vypadala znepokojeně. „Máte v rodině víc takových případů?“

Chvíli jsem mlčela, než jsem odpověděla. „Ne tak úplně. Ale mojí sestře občas teče z nosu krev.“

„Takže prostě máte neduživou rodinu?“ ptal se Clarkson a v hlase se mu ozýval náznak znechucení.

„Ne,“ odvětila jsem. Chtěla jsem se bránit, ale zároveň jsem se styděla něco vysvětlovat. „Žiju v Hondurague.“

Pochopil a pozvedl obočí. „Aha.“

Nebylo tajemství, jak je jih znečištěný. Vzduch byl zkažený i voda byla zkažená. Žilo tam tolik postižených dětí, tolik žen bylo neplodných a tolik mladých umíralo předčasně. Když se v Hondurague objevili rebelové, nechali za sebou vždycky spoustu graffiti, jejichž prostřednictvím se dožadovali vysvětlení, proč to palác ještě nenapravit. Byl zázrak, že na tom zbytek mojí rodiny nebyl tak špatně jako já. Nebo že jsem na tom nebyla ještě hůř.

Zhluboka jsem se nadechla. Co tu vlastně propána dělám? Celé týdny předtím, než začala Selekcce, jsem si v hlavě malo-

vala pohádku. Ale ať jsem si to přála a snila o tom sebevíc, nikdy nebudu hodna takového muže, jakým je Clarkson.

Otočila jsem se, aby mě neviděl plakat. „Můžete, prosím, hned odejít?“

Několik vteřin jsem naslouchala tichu a potom se jeho kroky začaly vzdalovat. V momentě, kdy docela utichly, jsem se zhroutila.

„Ale zlatíčko, všechno je v pořádku,“ utěšovala mě sestřička. Byla jsem tak nešťastná, objímala jsem ji tak pevně, jako by to byla moje máma nebo někdo ze sourozenců. „Být v takové soutěži, to znamená ohromný stres a princ Clarkson to chápe. Pan doktor vám předepíše něco na bolení hlavy, to pomůže.“

„Jsem do něj zamilovaná už od svých sedmi let. Každý rok jsem mu zpívala písničku k narozeninám šeptem do polštáře, aby se mi sestra nesmála, že jsem si vzpomněla. Když jsem se začala učit psát, procvičovala jsem se tak, že jsem psala naše jména vedle sebe... a když na mě poprvé konečně promluví, ptá se, jestli jsem neduživá.“ Odmlčela jsem se a zavzlykala. „Nejsem prostě dost dobrá.“

Sestřička se mi to ani nesnažila vymlouvat. Nechala mě, ať se vypláču.

Bylo mi tak trapně. Clarkson už mě nikdy neuvidí jinak než jako tu ztrápenou holku, která ho poslala pryč. Bylo mi jasné, že jeho srdce už nemám šanci získat. Co by teď se mnou asi tak dělal?